

Chemarea

Tinerimei Române

ABONAMENT ANUAL:

Pe un an Lei 200—
Pe un jumătate an Lei 100—
Autorități și instituțiuni Lei 500—
In streinătate dublu.

ANUNȚURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC
LA ADMINISTRAȚIA ZIARULUI
CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 36

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
Cluj, Strada Regina Maria No. 36.
Telefon 7-60.

Menirea „Chemării” HAOS sau UNIRE

de ALEX. VAIDA-VOEVOD

Lumea veche e în prăbușire. Cea nouă se zbate în nucele nașterii. Tinerimea tuturor neamurilor caută cărarea mântuirii sale din bezna haosului social, economic, cultural. Doctrina nouă, metode de viață nouă se discută, se aplică. Neamuri, țări întregi sunt obiecte de experiențe. Și totuși „nimica nu e nou sub soare”. Ceeace pare nou e vechiu și s'a mai lăsat, de nenumărate ori, în trecutul evoluției omenimii. Iluzia noului dă însă înbold acțiunilor de progres. Mirajul „maibinelui” ne mână înainte, spre realizări. Cu toate acestea calea înalțării spre desăvârșire, parcursă de omenime cași colectivitate în sute de mii de ani, nu se poate evalua, fără a cădea în exagerare, decât în mărimi aproape imponderabile. Enormul progres tehnic și de civilizație, realizat în decursul trecutului ultimilor 150—200 de ani, nu a schimbat în mod perceptibil firea intimă a colectivităților și indivizilor.

Astfel „progresul” etic-cultural, progresul adevărat, rămâne un vis de îndeplinit în viitor, când-va... Ceea ce poate individul să contribuie la progresul real, depinde de priceperea lui de a ști să adapteze partea de cultură și de civilizație pe care și-a însușit-o, firei genuine și intrinseci a colectivității din care face parte. Căci numai clădind pe temelii firești ale însușirilor colectivității, se poate realiza părticeia înfinit de modestă, de contribuție la progresul omenimii. Cel ce altfel procedează zidește pe nisip o cetate de iluzii doctrinare, menite să se prăbușească, nelăsând urmă.

Care poate și trebuie să fie rostul și menirea „Chemării” în zilele ce le străbatem?

Vărtej de idei și de doctrine năpădese din viața statelor străine și din editurile națiunilor așanumite culte, asupra tinerimei noastre.

E, desigur, interesant să le cetim și, putem desfășura multă iscusință ageră și istețime retorică, susținând ori combătând o teză mesianică. Putem avea satisfacția de a impresiona ba chiar de-a „stupefia” — mai mult ori mai puțin — pe auditori prin citarea unor nume — eu ori fără drept — celebre, de autori francezi, nemți, englezi, poate chiar ruși. La ce bun? Colectivitatea noastră e nația românească. Ceeace corăspunde instinctelor și felului ei de a fi, — factori invariabili! — ceeace se poate îndeplini în chip armonie, fiind în afinitate cu aceste instincte și fel de a fi, este bun. Căci reprezintă un aport real și pentru capitalul cultural de progres al omenimii, din care, colectivitatea noastră, reprezintă o părticeică de înalte calități. Ceeace e eterogen nu

poate fi adaptat. Firea românului se opune.

„Nu mor strămoșii niciodată,
Războiul lor în noi și-l poartă,
Căci li-e țărâna sfărâmată
Dar' nu li-e dușmănia moartă”.

(Goga).

Crede cineva că prin ori ce mijloace de educație, de instituții, un Solomon ar reuși să schimbe pe Român în Arabi, un Frederic cel Mare în Pruseni, un Vercingetorix în Galli, un Li-Hung-Tsang în Chinezii, un Mutsuhito în Japonezi, un Stalin în Ruși, un Mussolini în Italiani, un Ghandi în Indii? De ce să ne provocăm atunci tot la pildele cutărilor ori cutăror...

Nația românească, sub raport social-politic, are trei însușiri care i-au asigurat existența în trecut, cari fac parte din eul ei colectiv. Acestea sunt constante-invariabile, cristalizate și ancorate în firea și caracterul ei: Conștiința națională,

Mândria țărănească, isvorată din dragostea de moșie,

Sentimentul atavistic monarhic

Orice idee de realizări, spre mai bine, trebuie să se întemeieze pe aceste 3 însușiri fundamentale și de ne-schimbat, ale colectivității românești.

Datoria „Chemării” este ea, ținând cont de aceasta stare de fapt, să servească, drept avangardă, partidului național-țărănesc și astfel Țării. Precum în zile grele acțiunea „Chemării” a dat viață partidului, astfel „Chemarea” renăscută, învioreze prezentul nemângăiat și pregătească viitorul luminos pentru întregul neam. Țina trează conștiința națională în sânul elitei noastre intelectuale, care sunt tinerii, conducătorii de mâine ai Statului. Pregătească-să ea, înarmată cu cunoștințe temeinice de drept public, să știe adapta constituția și metodele de guvernare, prin largă, cât mai largă descentralizare, în cadrele autonomiilor locale, — trebuințelor de libertate cetățenească, bunăstare, cultură și progres social-național, ale acestui popor de țărani.

Și țină vie străvechea credință monarhică în sufletul nației, credința că cheagul acestui neam, simbolul unității sale, temelia acțiunilor mari, generoase și cari garantează viitorul său, își are izvorul în ideea monarhică.

Dar nu prin cuvinte frumoase, ci prin acțiuni hotărâte, de fiecare zi și organizate în toată țara, acțiuni vrednice de tineretul nostru doritor de mai bine, să traducă membri „Chemării” în fapte credința lor: Nație, Țărâni, Rege!

Agravarea crizei economice mondiale, consecințele ei funeste pentru viața și structura Statelor a produs o enervare stricăcioasă în rândurile producătorilor, cât și a consumatorilor; dar nu mai puțin între conducătorii Statelor. Evenimentele se precipită cu o repeziune mare, iar cărmacii stau buimăciți la postul de comandă fără a mai putea desluși în ceața cea mare drumul viitorului, doar, dela caz la caz pot evita un accident, un obstacol.

Laboratoarele, unde în trecut se fabricau, după rețete încercate, leacurile infailibile, au devenit pare-să bucătăria dracilor. Relativitatea valorilor este desasperantă: hârtiile de valoare sunt fără valoare, argintul scăzut, produsele agricole se vând sub prețul de cost, aurul atotputernic este pe jumătate detronat.

Increderea, factorul determinant și vital în viața organismelor omenesti a dispărut aproape cu totul.

Soluții extreme și extravagante își plimbă jocul macabru înaintea ochilor oamenilor cari amețiți de atâtea surprize dureroase așteaptă cu resemnare apatică ziua de mâine.

Toată structura socială și economică a Europei fierbe în cazanul prefacerii. Deocamdată nu se vorbește prea mult de schimbarea structurii politice-naționale; criza economică și financiară întunecă veleitățile politice. Dar, cine ne asigură că acțiunea pentru revizuirea tratatelor nu va completa în curând haosul?

Fără soluții, fără rezistență activă, nu pasivă, fără o începere în ritmul și evoluția omenirii, mergem spre haos.

Sau poate ni se pare numai nouă haos, și de fapt este un purgatoriu salutar?

Este un singur mijloc, nu de remediere totală, dar de o considerabilă ușurare a greutăților: unirea noastră a tuturor, a generației tinere împreună cu generațiile mai bătrâne, sincronizarea acțiunilor și reacțiilor noastre, restabilirea încrederii în răsplătirea muncii depuse.

Dacă vom încerca să înfruntăm furtuna singuri, sau în grupuri dislocate, vom pieri, slăbind în același timp și temelii Statului.

În masă compactă însă, însuflețiți de avânt și generozitatea tinerească, conduși de experiență încercată vom fi cu greu doborâți, și putem spera că vom eși din era prefacerilor întăriți, spre binele țării și al omenirii.

V. V. TILIA

Țărănism și Democrație

de N. N. VASILIU

Deși nu concepem țărănismul în opoziție cu democrația, trebuie, totuși, să arătăm dintr'un început că ne deosebim categoric de ideologii cari ridică democrația burgheză, de tip industrial, a Apusului, la rangul de ideal social universal către care trebuie să năzuiească popoarele, fără deosebire. În gândirea noastră, postulatele democrației nu se definesc, rigid și exclusivist, prin sistemul de instituțiuni și norme juridice izvorâte din ideologia rousseaunistă.

Realitățile specifice ale popoarelor de țărani din sud-estul și centrul Europei, nu pot să încapă în tiparele consacrate ale democrației apusene și ca dovadă avem chiar structura societății românești de azi, ale cărei instituțiuni democratice-apusene, sunt în discrepanță cu realitățile fundamentale ale vieții țărănești.

Clasele care dau, în Apus, tonalitatea regimului politic, sunt muncitorii

industriali, funcționăria mică de toate categoriile, întreaga lume a proletariatului de la sate și orașe. Partidele politice democratice luptă, acolo, pentru a așeza Statul în funcție de interesele și aspirațiile acestor clase. Istoricul partidelor socialiste din Franța și Germania, al partidului laburist englez, programul și componența lor, opera de creație socială ce au putut realiza în epocile cât au dispus de puterea politică, explică mai lămurit decât orice teorie, senzului și conținutul real al democrației apusene.

Or, în țările de plugari, democrația deși pleacă dela aceeași ireversibilă tendință a maselor de a stăpâni puterea politică, deși în ceeace privește principiile generale nu contrazice spiritul ideologiei democratice, totuși, ca regim politic și social, trebuie să îmbrace caracteristici deosebite și anume caracteristicile proprii vieții țărănești.

(Urmare pe pag. 2-a).

Tărănism și Democrație.

(Continuare din pag. 1-a).

Coefficientul principal al democrației, în țările de plugari, trebuie să fie țărănul și agricultura, după cum în țările industriale este proletarul și fabrica.

De aci nu rezultă însă — cum se grăbesc unii să afirme — că între țărănism și democrație este o deosebire de sistem, așa cum ar fi între capitalism și comunism. Din contră, credem că țărănimea — care, prin temperamentul, caracterul, năzuințele și felul său de a trăi, este clasa socială cea mai strâns legată de forma democratică, — are menirea de a remedia multe din lipsurile de care suferă democrația contemporană. Țărani vor mântui civilizația europeană de primejdiile care-o amenință de moarte, prin aceea că vor lărgi și completa reformele sociale cucerite de democrație. Fiindcă clasa țărănească, cu admirabilele-i însușiri de perfectibilitate socială, odată deșteptată la viața politică, a dovedit oriunde fenomenul s'a produs, că nu se mulțumește să trăiască ca miluită a diverselor ideologii, așa cum le-a creiat o seamă de reformatori ce nu s'au gândit decât cu dispreț la dansa.

Dela războiul cel mare încoace, țărănimea se afirmă pretutindeni ca factor determinant al progresului, ca ferment de creație socială. Iar faptul că în țări ca Cehoslovacia, Estonia, Bulgaria, Letonia, România, Jugoslavia, idealurile democrației sunt afirmate de partide țărănești, formate și adesea conduse de țărani; împrejurarea că reformele care au statornicit republica Cehoslovacă în cadrul ei actual, s'au înfăptuit în largă măsură din voința și cu concursul efectiv al clasei țărănești; „întâmplarea” care face să coincidă schimbarea cursului evolutiv a României politico-sociale de azi, cu apariția în scena politică a clasei noastre țărănești, — toate aceste date dovedesc cu prisosință atât capacitatea clasei țărănești, ca factor politic de progres, cât și afinitățile ce există între aspirațiile sale și idealurile democrației. Și datorită acestor însușiri, țărani din statele amintite vor ști să imprime forme nouă, expresiuni originale de viață, vechilor instituții democratice, așa cum au și făcut-o, ori decâte ori au fost în situația de a construi în domeniul social. Inceputul civilizației, țărănimea va face să răsară o nouă civilizație, izvorâtă din realitățile rurale și exprimând întreaga originalitate a raselor. Democrația de tip agrarian-țărănesc care naște aci în Răsăritul și centrul Europei și care eufrază, de la o vreme, a cere dreptul la viață chiar și în statele industriale, măcinată de șomaj, ale Apusului, pare a fi tendința socială cea mai capabilă de organizare, cel puțin pentru țările cu covârșitor fond rural. Și aceasta pentru bunul motiv că aceste țări nu pot să se orienteze nici spre fascism, care e dictatura capitalului bancar și nici spre comunism, care e dictatura proletariatului industrial.

Democrația e singura formă ce li se potrivește. O democrație proprie, țărănească, foarte deosebită de democrația de tip industrial a Apusului, dar întemeiată pe principiile care sunt de esență democrației. Și ne gândim, desigur, întâiu la ideea de libertate, care este nu numai principiul vital al democrației, dar care în societatea țărănească de mâine, va îndeplini rolul de mare educatoare politică și morală a satelor. O țărănime formată la școala libertății și demnității politice, va fi cea mai serioasă cheazăie a progresului social și un formidabil centru de rezistență împotriva oricăror unctioni a extremismului de stânga sau de dreapta.

Într'un articol viitor vom căuta să îmbrățișăm cât mai complect conținutul democrației țărănești, privită ca reformatoare a vechilor instituții și temelie a unei noi societăți.

N. N. Vasilii.

Pentru dușmanii industriei

Performanțe economice realizate de una din industriile noastre naționale.

(m) Am arătat în ultimul număr al ziarului nostru imensa importanță a industriei în cadrul tuturor economiilor naționale, demonstrând cu date statistice forța dinamică a acestui ram de producție în Cehoslovacia. Munca de un sfert de veac a soc. Berg- und Hütten-Gesellschaft este o dovadă strălucită de puterea creatoare de valori economice a industriei care se bucură de înțelegerea adâncă și neprecupețită sollicitudine, de protecția rațională și firească a factorilor competenți.

Discuțiile zilnice ne întăresc în convingerea că la noi problema industrială se discută unilateral, cu o totală lipsă de competență, de informațiuni și absență a documentării, îngânându-se argumente și fragmente răspândite la întâmplare de către presa laică cotidiană sau repetate până la obsesie de unii oameni interesați. Se simte deci nevoia unei permanente intervenții, a unei acțiuni de elucidare a problemelor insuficient cunoscute de majoritatea celor chemați să conducă destinele țării, de lămurirea masselor, pentru a pune capăt antagonismului creat în mod artificial între industrie și agricultură, alimentat în mod inconștient, de către unii și alții, cari n'au nimic comun nici cu industria, nici cu agricultura. Pentru reușita acestei acțiuni credem că este mai propice să se demonstreze cu date statistice reale contribuția industriei la sarcinile publice și în general valorile create de către categoriile industriale. Poate că în lumina acestor cifre problema va fi văzută altfel decât prin prisma discuțiilor abstracte pur doctrinare și ideologice.

Pe ziua de azi vom da rezultatele mai importante realizate de *Industria Sârmei* s. a. Cluj, în scurtul timp de 10 ani. Notăm, că societatea a dispus în acest interval mai întâi de 10 mil., apoi de 15 milioane și numai în 1929 de 45 mil. lei capital social.

Din cifrele de mai jos se vor putea trage concluzii foarte interesante.

Fragment dintr'o zonă m'nteră cu papagal și oameni

Contactul cu Valea Jiului, destăinuște o seamă de noutăți bizare chiar din gara Petroșanilor. Aici, s'a statornicit un fel de cordon sanitar împotriva gândurilor și implicite a viselor, legănate de-o arhaică garnitură de noapte. La debarcarea din tren toată lumea trebuie să se legitimeze, dovind concret calitatea de plebean cumințe. Excepție fac numai câteva profesii infantile. În noaptea aceasta cețoasă de iarnă, abia doi călători își pot vedea de drum nestingherii. Unul e maestru de vânătoare la un conac grofesc, iar altul, exportator de cornute, foarte apreciat pentru intuiția lui comercială.

Celalți, mai zăbovim involuntar. Pe peron s'a întâmplat un incident. Dintr'un vagon de clasa a treia, a coborât și o slută cu o flășnetă, un papagal jigărit și o lădiță dordora de prevestiri din zodiac. E motiv deci serios pentru o cercetare minuțioasă a biletelor în cari se poate ascunde slovă supărătoare. Câteva sute de file de tipar sunt supuse unei cenzuri preventive.

Operația asta indignează însă pasărea până la expresii vulgare. Infuriat, că poliștii i-au răpit funcțiunea socială pe care o depune în perforarea biletețelor, papagalul le adresează în unguerește următorul cuvânt jignitor:

— Prostule!

Obrăznicia deși redusă la singular, reuși să ultragieze colectiv pe nevinovații sergenți. Noroc, că femeia slută, sesiză imediat brutalitatea verbală a papagalului și trecu la sancțiuni. O dojană aspră, însoțită de câteva perechi de palme îndreptate spre moșul păsărei exotice, lichidă incidentul fără alte proporții.

Restul se condensează în mizerie, oameni, cifre și nedrept raport de forțe.

În 1921 totalul investițiilor era de 18,501.890, lei, iar capitalul social de 10,000.000. În decursul anului 1929 s'au investit 61,027.246 lei prin care sumă valoarea totală a investițiilor s'a urcat la 131,946.402 lei. Totalul capitalului și rezervelor s'a cifrat la 122,872.632 lei, din care 45 mil. sunt capital social. Industriile streine plătesc pentru capitalurile împrumutate o dobândă maximă de 8%, până când media plătită de I. S. era de 17^{3/4}%, iar în anii de cruntă lipsă de capitaluri peste 26%!

„Industria Sârmei” a desfăcut, în 10 ani de existență, mărfuri în valoare de 2 miliarde lei, desconggestionând cu aceeași sumă balanța comercială și de plăți a României. Căilor Ferate a plătit frachтури în valoare de 280,000.000 lei, taxe vamale 80,000.000 lei, impozite 43,390.764 lei. În această din urmă sumă nu sunt cuprinse diferitele taxe către comună, județ, etc., nici impozitele mobiliare de peste 10 milioane lei, nici impozitele globale plătite de funcționarii societății după venitul de peste 300,000.000 lei.

În decursul celor zece ani I. S. a mai plătit băncilor din țară 97,417.604 lei dobânzi și comisioane. Dobânzile plătite în streinătate nu sunt cuprinse în această sumă.

În același timp s'au plătit acționa-

rilor brutto 19,950.000, sau netto după detragerea impozitului mobilier Lei 16,359.000 dividend.

Să ni se arate de către oricine unde este profitul parazit al capitalului, în raport cu celelalte prestații Cine este cel mai mare beneficiar al activității industriale!

În cursul anului 1929 Industria Sârmei a contribuit cu următoarele sume la veniturile Statului:

Frachтури Căilor Fer. Rom. Lei	42,300,000
Taxe vamale de import	20,078,000
Impozite directe	13,200,000
Timbre, taxe, etc. (excl. taxele postale)	2,471,000
Impozite după salariile angajaților	5,000,000

Total Lei 83,049,000

Circulația s'a cifrat în acest an la 377 milioane lei. În anul 1929 s'au plătit salarii în valoare de 17,5 milioane, iar în dobânzi 6,2 mil. lei. Nu mai vorbim de alte ramuri de activitate economică și indivizi cari au beneficiat de pe urma procesului industrial.

Rugăm pe toți doctorii și deșteptii să ne arate în lumina acestor cifre parazitismul industriei. Credința noastră era de mult că foarte mulți trăiesc în mod parazit pe pielea industriei și că dezinfectarea sau deparazitarea este o necesitate imperioasă.

Și acum desființați taxele vamale, decretați desființarea industriei și tot ce vreți, înlocuind golul ce se va crea în veniturile Statului prin impunerea agriculturii!

Periscop economic

Șomajul face tot mai multe ravagii printre rândurile funcționarilor. O statistică germană ne arată că raportul între muncitorii și funcționarii șomeri a suferit, față de crizele anterioare, o deplasare în defavorul funcționării. Erau șomeri:

1895	56.8%	muncitori	43.2%	funcționari
1907	55.1%	"	44.9%	"
1925	45.1%	"	55.9%	"

Culoritul social al tabloului șomajului a devenit foarte pistriț, întrucât armata de șomeri se compune astăzi aproape din toate categoriile sociale. Nemulțumirile acestor declassați, deposedați și turmentați de ieftina demagogie hitleristă fac să crească armata național-socialiștilor și explică succesele electorale uimitoare ale acestui partid.

Țările industriale sunt mai crud lovit de plaga șomajului. Statistica șomerilor pe luna Aprilie 1931 ne dă următorul tablou:

Germania	4.743.931 (19%)
Austria	304.082
Marea-Britanie	2.052.826 (16.5%)
Italia	707.486
Polonia	376.414 (15.5%)
România	43.270

Numărul total al șomerilor din Europa era în această lună circa 10 milioane. Șomajul mondial se evalua la acea dată la 25—30 milioane.

Salariile tarifale în Germania s'au urcat considerabil:

1924	30.55	Mărci	1928	46.30	Mărci
1925	38.25	"	1929	48.55	"
1926	41.05	"	1930	49.20	"
1927	43.00	"			

Sporul este de circa 60%! Și totuși capitalismul este vinovat de prăbușirea lumii.

Sub efectul depresiunii economice s'au făcut apoi unele reduceri de salarii care corespund tocmai anuităților reparațiilor de război (1.6 miliarde mărci).

Vereinigte Stahlwerke au plătit, după datele prezentate de cunoscutul căpitan de industrie Fritz Thyssen, în impozite și sarcini sociale pe anul 1930 suma de 116 milioane mărci (4640 milioane lei).

Grevarea populației germane de pe urma taxelor vamale asupra produselor agricole și alimentare se ridică, după calculele lui Oppenheimer, la frumoasa sumă de 2 miliarde mărci (80 miliarde lei). Așa știu țările industriale să protejeze agricultura. Urcarea taxelor vamale la import a progresat în Germania, care interesează.

mai mult România ca țară exportatoare, după cum urmează:

	Sept. 1925	Febr. 1930	Mai 1930
	(în mărci per 100 kg. (?))		
Secară	3	9	15
Grâu	3.50	9.50	25 (Oct)
Orz	3	10 (Martie)	20
Ovăș	3	8	12 (Mart)

Înainte de război taxele vamale realizate la importul produselor agricole au fost calculate de Brentano la 1036 mil. mărci din care sumă 905 milioane mărci mergeau în buzunarele câtorva mari agricultori și numai 130.6 milioane în casa Statului. Suma „tributelor”, cum numesc social-democrații germani aceste taxe vamale, ce se plătește astăzi agriculturii este evaluată de Carl Steuermann grosso modo la 4 miliarde mărci (160 miliarde lei).

Ar fi timpul ca agrarienii și radical-țărâniștii noștri să înțeleagă că la această politică vamală prohibitivă noi nu putem răspunde decât cu urcarea taxelor vamale a mărfurilor importate și prin încurajarea hotărâtă a industriei naționale.

După Bonn în Statele-Unite erau în ființă în 1926 circa 9000 societăți de farmeri cu un venit brut total de 700 milioane dolari, reprezentând 6% din venitul național. În 1927 investițiile agricole se cifrau la 56 miliarde dolari la o producție anuală de 17 miliarde dolari.

Suprafața terenurilor cultivate (grâu) a crescut în U. S. A. între 1913—1929 dela 11 milioane Acker (6 mil. hectare) la 25 milioane (13.8 mil. hectare).

În Australia suprafețele însemnate cu grâu au sporit între 1925—1929 la 4.84 milioane hectare și între 1930—1931 la 7.35 milioane hectare.

Wladimir Woytinski evaluează pierderile totale suferite de pe urma crizei economice mondiale de cercul cultural european-american 150 miliarde mărci (6000 miliarde lei).

Paradisul consiliilor de administrație pare a fi Germania. În orice caz pentru unii magnați industriali. Astfel Vögler și Thyssen sunt de 24 ori consilierii sau președinți de consilii, Reusch de 25 ori, von Schwabach de 43 ori, Silverberg de 46 ori, Schlitter de 50 ori, Schröder de 53 ori, Hagen de 71 ori, Goldschmidt dela Danatbank de 83 ori.

I. Martalogu.

Fragmente soreliane

Răsmirița politică și degenerescența moravurilor publice.

În Italia Sorel a suferit o interpretare oligarhică. Nota dinamică dar imprecisă a doctrinei sale îl face propriu oricărui soi de interpretări. Toți misticii se pretează la acest fel de tălmăcirii contradictorii. Bine înțeles nu putem neglija un element central, care fundamentează întreaga sa doctrină: ideea de luptă (forță deslănțuită într-o mișcare urmând un scop). Venirea la cârmă a actualului regim în România, a avut ca scop crearea unui armistițiu silit al forțelor politice în luptă, care să ducă la desființarea partidelor politice. Așa de slăbită a ajuns pătua conducătoare a României, încât în împrejurările de astăzi excepțional de grave, nu s'a găsit o altă formulă mai potrivă pentru menținerea echilibrului social-economic și politic „rupt”, decât anihilarea luptei politice și desființarea liniilor de demarcație care despart grupările politice antagonice. Dealtfel situația de astăzi nu este așa de excepțională, încât să nu aibă puncte de asemănare cu trecutul. Ordinea burgheză, prin caracterul ei anarhic, a fost în permanentă revoluție. Înțelegerile între taberele luptătoare, chiar când nu au fost de lungă durată, au însemnat un regres, o tristă eclipsă.

„Dacă greva generală sindicalistă, evocă ideea unei ere de înalt progres economic, greva generală politică, evocă mai degrabă pe aceea a unei degenerescențe.

Experiența ne arată că clasele pe cale de decadentă se lasă prinse mai ușor în plasa palavelor falacioase ale politicianilor decât clasele pe cale de progres, astfel că perspicacitatea politică a oamenilor pare a fi în strânsă legătură cu condițiunile care regulează existența lor. *Clasele prospere pot să comită adesea foarte mari imprudențe, pentru că ele au foarte mare încredere în forța lor; privesc viitorul cu foarte mare îndrăzneală și sunt dominate pentru o clipă, de delirul gloriei.* Clasele slăbite se întorc de obicei, către oamenii care le promit protecțiunea Statului, fără a încerca să înțeleagă, cum această protecțiune ar putea pune de acord interesele lor discordante; ele intră bucușor în orice coaliție care are ca scop cucerirea favorurilor guvernamentale; ele acordă toată admirația lor șarlatanilor care vorbesc cu îndrăzneală. Socialismul, are de luat multe precauțiuni pentru a nu cădea în cecece Engels numia un antisemitism de vorbe late, iar sfaturile lui Engels n'au fost urmate întotdeauna asupra acestui punct. Greva generală politică presupune, că grupuri sociale foarte diverse, au o egală credință în forța magică a Statului; această credință nu lipsește niciodată la grupurile în decadentă și ea permite flecarilor de a se da drept oameni de o competență universală.

Ea găsește foarte folositoare auxiliare în nerozia filantropilor; și această nerozie este un fruct al degenerescenței claselor bogate. Ea ar reuși cu atât mai bine, cu cât ar avea în fața ei capitaliști lași și descurajați”. (Această armă, care s'ar potrive de minune cu gingășiile morale ale social-democrației, este utilizată fără succes de reprezentanții oligarhiei și înapoiată ai burgheziei. Poporul, împiedică manevrele abile, făcute în „interesul general” de clica cu pretenții de permanentă guvernare).

Pseudo-revoluționarism sau social-democrație. — Inutile mișcări în figurile de șah ale politicii contemporane.

Social-democrații sunt un fel de pontifi ai mișcării revoluționare contemporane, discreditată după un scurt și incomplet oficiu de reformatori cu cazier polițienesc radiat și substituit cu fișele ordinii burgheze, din care s'au înfruptat până la îngrășare. Astăzi, despărțiți rușinos de masele de

proletari, îndeplinesc oficiul elegant de luminători ai „poporului exploatat” (frază repetată până la plietiseală), partidul socialist-democrat, nedistinctându-se de partidele burgheze prin nimic. Acest partid, și-a însușit profesiunea de a gândi în locul masei duse de căpăstru și aducătoare de bunăstare și belșug, pentru leaderii roșii, întruniți în soboruri (cereuri de studii, federații și confederații muncitorești, grupuri parlamentare etc.) toate având sarcina bine definită de a înjura din când în când și cu sistem burghez, pentru a întreține focul sacru al revoluției „care va să vie”. Este ceva degustător în această operă de denaturare a sufletului proletar, întreprinsă cu savante metode de exploatare sindicală. Ideea de revoluție înfășurată în întortochiata dialectică hegeliană, se pulverizează într-un labirint de paradexe sterile, menite să întrețină suflul muncitoresc într-o atmosferă de chinuitoare incertitudine. Neliniștea și durerea proletarului dezorientat sunt potențate diabolic până la exasperare, pentru ca în momentul când jucăria orânduirii este gata să se strice și să se transforme într'un „adevărat Eldorado”, exploatorii care au luat în antrepriză suflul colectiv să prefacă catastrofa „iminentă” într-o rentabilă afacere, de bursă politică.

Dar să vedem ce spune Sorel, privitor la caracterul ideii de revoluție în concepția lui Marx, și la falsul social-democrat, care împiedică coacerea firească a regimului burghez, dinamic și creator de revoluție prin însăși structura lui, fără a reclama intervențiile proștilor chirurghi ai „cluburilor quasi-roșii”:

„Eu am atras atențiunea asupra elementului de groază (însăpământător) al revoluției concepută marxist și sindicalist (este vorba de sindicalismul revoluționar al școalei sale), și am spus că este absolut necesar de a-i păstra caracterul de transformare absolută și ireformabilă, pentru că acest lucru contribuie puternic de a da socialismului înalta sa valoare educativă. Această gravitate a operii urmărite de proletariat n'ar conveni clientelei desfrânate a politicianilor noștri; (este vorba de social-democrații) aceștia vreau să asigure burghezia și îi promit de a nu lăsa poporul pradă instincțelor sale anarhice. Ei îi explică, că nu se gândesc cătuș de puțin să suprimă marea mașină a Statului, așa că socialistii înțelepți doresc două lucruri: să pună mâna pe această mașină pentru a-i perfecționa ruajul, a-l face să funcționeze pentru prosperarea intereselor amicilor lor, — și a face puterea guvernamentală mai stabilă, ceceea va fi foarte avantajos pentru toți oamenii de afaceri. Tocqueville observase că, dela începutul veacului al XIX-lea, instituțiunile administrative ale Franței, schimbându-se foarte puțin, revoluțiunile n'au mai produs prea mari răsturnări. *Bancherii socialiști, n'au cetit pe Tocqueville, dar ei înțeleg din instinct, că conservarea unui Stat bine centralizat, destul de autoritar și de democratic, oferă imense resurse pentru ei și-i pune la adăpost de revoluția proletară.* TRANSFORMARILE PE CARE LE VOR PUTEA REALIZA AMICII LOR, SOCIALIȘTII PARLAMENTARI VOR FI TOTDEAUNA DESTUL DE LİMITE ȘI VA FI TOTDEAUNA POSIBIL, GRATIE STATULUI, DE A CORIGA IMPRUDENTELE COMISE. Greva generală a sindicalistilor înlătură din socialism pe bancherii în căutare de afaceri; greva politică le surâde, pentru că aceasta ar fi făcută în împrejurări favorabile puterii politicianilor, și prin urmare operațiunilor aliaților lor de finanțe. Marx presupune, ca și sindicalistii, că revoluția va fi absolută și ireformabilă, pentru că ea va avea ca efect de a remite forțele productive în mâinile oamenilor liberi, adică ale oamenilor care să fie capabili de a se conduce în ate-

Hoții de anafură.

Ștampă urbană.

Doi băieți desculți, răpănoși și amoralii, a căror imagine o porți multă vreme în suflet, retrăind amintirea din îndepărtatele vremi ale strămoșilor trogloditi, fură sistematic anafură sfântă ca și pâinea care le lipsește, pentru a o consuma cu ceai rece. Faptul n'are nici o semnificație penală. În fața unei asemenea întâmplări nu poți avea decât o atitudine estetică. Ce poate fi mai interesant și original pentru negustorii de gânduri și imagini decât această predicție alimentară. Evenimentul face parte din mistică crizei actuale, ale cărei răsfângeri etice sunt un bogat material documentar, pentru literații și artiștii epocii. Bine înțeles, atitudinea depinde de structura sufletească și de misiunea socială a anchetatorului. Un polițist, ar descoperi aci pentru uzul dreptilor judecătorești de pace socială elementele delictuale ale unui furt vulgar. Nespălații mici ar fi socotiți niște infractori habitualii! Pentru noi și ceilalți sunt simple intenții de oameni, pe care natura nu le va putea realiza numai pentru motivarea superiorității oamenilor adevărați. Până astăzi societatea a creat oameni și dobitoace asemănătoare lor. Mărunții hoți de anafură sunt fii unui Dumnezeu capricios și negal — ar spune un preot al puterilor necunoscutului, pentru sine însuși

lierul creiat de capitalism, fără a avea nevoie de stăpâni.

Această concepție n'ar conveni bancherilor și politicianilor care-i susțin; căci atât unii cât și ceilalți nu sunt proprii de a exercita decât nobila profesiune de stăpâni. Astfel, în toate studiile pe care le facem asupra socialismului luminat suntem nevoiți a recunoaște, că acesta (socialismul democratic și parlamentar) presupune societatea divizată în două grupuri: unul formează o elită organizată în partid politic, care și-a fixat ca misiune de a gândi în locul unei mase negânditoare și care se crede admirabil pentru că vrea să împărtășească și ei din „luminile sale superioare”; cealalt grup îl formează ansamblul producătorilor. (Intellectualii nu sunt, cum se spune de obicei, oameni care gândesc: sunt oameni care fac profesiunea de a gândi, și care prelevează un salariu aristocratic, în temeiul nobleței acestei profesiuni). Elita politică n'are altă profesiune decât aceea de a întrebuința inteligența sa și ea găsește foarte conform principiilor justiției imamente (a căror proprietară este), ca proletariatul să lucreze pentru a o hrăni și a-i face o viață care nu prea ne amintește pe aceea a așteților. Această diviziune este așa de evidentă, că în general nimeni nu se gândește s'o ascundă: oficialii socialismului vorbesc constant de partid, ca de un organism posedând o viață proprie. La congresul internațional socialist din 1900, s'a pus în gardă partidul contra pericolului care i l'ar putea aduce, o politică capabilă de a-l separa prea mult de proletariat; trebuie să inspire încredere masei, dacă vrea să le aibă la spatele lui, în ziua marelui lupte. Cel mai mare reproș pe care Marx îl adresa adversarilor săi din „Alianța democrației socialiste și a Asociației internaționale a muncitorilor (un mixtium compositum politic și sindical) era într'adevăr această separațiune a conducătorilor de conduși, care ar avea ca efect restaurarea Statului (politic) și care este astăzi așa de marcată în Germania și... aiurea”. (Sunt caracterizări lapidare, care arată hibridismul sterp al social-democrației fals revoluționare, apostată dela preceptele maestrului Marx, și îndreptată către mănăsele întreprinderi sindicale, de stat sau particulare dirijate de „hidra burgheză” cum o botează plastic leaderii proletari în întrunirile din piața publică sau cluburi.

P. T.

Politica este arta acțiunilor concrete pe planul realităților sociale, învaluite în tăcere.

Reparații și datorii private.

Reducerile constante și moratoriile dibaci solicitate fac din șantajul elegant al Germaniei o problemă de securitate internațională și pace socială durabilă. Spre deosebire de Statul român, care acceptă un faliment interior sugrumându-și slujbașii și furnizorii. Statul german a uitat de mult chestiunile de prestigiu, prezentându-și candid la toate conferințele internaționale, bilanțul său falimentar extern. Politica economică a Germaniei postbelice se rezumă în formula: să trăiască și înflorească germanii și să crape streinii. În această privință sunt clasici și perfect constructivi pe planul economiei lor naționale. Nimeni n'a practicat mai bine ca ei acel sacru ego sm național, Teutonii neconfundând niciodată regulile etice cu preceptele politice. Asigurați prosperitatea Germaniei și totul va merge de minune! Cu balanța comercială excedentară, cu sucursale fictive și bine camuflate în străinătate aducătoare de venituri industriei germane, cu situația geografică și economică excepțional de favorabilă, profitând și criza generală fără precedent, Germania se mișcă între extreme, șantajând burghezia franceză care-și fărâmițează puterile între certa dominație economică și conservarea prestigiului politic de învingătoare. Dacă izbucnește revoluția proletară în Germania s'a dus pentru totdeauna regimul capitalist! Ca și cum ar fi vreo legătură între dezideratele proletarilor germani, vehicul al mișcării revoluționare europene și tendințele imperialiste al burgheziei germane! Șomajul crește și scade la comandă. Masele sunt manevrate cu iscusință pentru triumful cauzei. Dar să admitem ipoteza nemtească, care consideră strămtorarea Reichului ca un pericol al păcii. Ce garanții oferă burghezia teutonă, pentru a da Europei siguranța scăpând-o de revoluție? Dacă revoluția izbucnește cu toate sforțările Franței de a-i asana situația financiară? Pentru că revoluția nu se comandă și nici nu se poate împiedica, atunci când se prezintă ca o consecință logică și necesară impusă de nevoile timpului. Franța a făcut o politică de concesiuni treptate, ajungându-se astăzi la punctul culminant al gratificărilor pacifiste. Mai poate reveni opulenta republică, la o atitudine categorică față de problema reparațiilor germane? Este greu de susținut acest lucru.

La 29 Februarie expiră acordul prin care creditele pe termen scurt au fost menținute Germaniei. La 30 Iunie expiră moratoriul Hoover. Notele de plată fiind prea încărcate și executarea lor urmând să se facă la intervale scurte, trebuie să facem o distincție între creditele private și cele de Stat, spun nemții. Creditele private vizează însăși structura societății capitaliste, așa că compromiterea lor din cauza achitării datoriiilor de Stat, ar avea urmări incalculabile. Statele în relațiunile dintre ele pot folosi fără pericol orice metodă, făurind orice fel de aranjamente dictate de oportunitate. Așa gândesc Nemții. Dar Franzeii nu văd care ar fi temeiul juridic al acestei argumentații, distincțiunea între aceste două feluri de obligațiuni fiind arbitrară. Planul Young are valoarea unor reguli de drept al ginților, iar o nouă mutilare a lui, prin ajustarea la pretențiile germane, ar crea o stare de provizorat, periculoasă.

Cearta durează, clarificările obiective întârzie să vină, oamenii de stat se mișcă în sfera propriilor lor prejudecăți, prizonieri ai formulilor perimate. Europa oferă spectacolul dramatic al lipsei de înțelegere, conducătorii ei consacrați, fiind simple marionete ale legilor economice.

T.

Cine își schimbă domiciliul este rugat a anunța Administrația nouă sa adresă pentru a primi ziarul regulat.

Cine nu primește la timp ziarul, este rugat a-l reclama la Administrație.

Rugăm împliniți-vă datoria față de ziar și achitați abonamentul.

Războiul vamal

1932

Concomitent cu eforturile disperate ale diplomației romantice de-a salva Europa cu himere sentimentale presărate pe plan economic de colaborare europeană, statele occidentale au pășit prompt și fără zăbavă la un crâncen război vamal. Anglia a abandonat politica de liber schimb, socotită aici timp de un secol ca o tradiție a prosperității naționale, Franța, care prin acumularea stocurilor de aur da iluzia unei cetăți de rezistență capitalistă, s'a grăbit și ea să intensifice măsurile protecționiste, apoi Germania, Spania și Italia n'au întârziat nici o clipă să treacă și ele la excesive măsuri pentru protejarea industriei naționale. Viața Europei n'a oferit nici odată aspecte mai dramatice decât cele de astăzi. În timp ce la Geneva, cărnăcii de popoare ațesează o sensibilitate creștinească de pace și bună înțelegere, în fiecare stat specialiștii economiei burghize transpiră în colaborări și calcule savante cum să dijmuiască pe vecin.

Un paradox, poate spune până și cel mai blajin cetățean. Un paradox, care isvorește dintr'un viciu organic, iar ceace e nou și isbitor este conflictul acut și ireconciliabil între dorințele pașnice și realitățile economice ale structurii existente, în popas de agonie. În noianul fenomenelor, conducătorii de popoare trăesc într'adevăr o mare dramă: teama de viitor îi face deopotrivă pașnici ca și războinici. Diversiunea este instrumentul clasic de dominare a împrejurărilor vitrege. Se lucrează asiduu pe planurile de influență ale psihologiei colective, împletindu-se forțele oarbe ale destinului, cu regulile statice sociale, fărămițându-se mizeria generală a cărei cauză a fost perfect descifrată, într'o serie de iluzii de prosperitate viitoare, menite să racordeze într'un sistem armonie, toate contradicțiile inerente sistemului economic și social existent, pentru evitarea temporară a prăbușirii catastrofice a sistemului. Expresia internațională a voinței popoarelor, care dorește colaborarea fără să găsească modalitatea, lasă impresia unei lichidări falimentare, fiecare națiune retrăgându-se între zidurile granițelor sale, căutând prin aceasta să-și găsească echilibrul pe plan etnic-național.

Paleative care urmăresc realizarea echilibrului prin acorduri regionale, europene sau mondiale; eşuate sau fără perspective de înfăptuire:

1. Paneuropa.
2. Confederația popoarelor dunărene (ideologie de învinși cu firave intenții imperialiste).
3. Blocul popoarelor Europei Centrale.
4. Anchlussul Austro-german.
5. Moratoriul Hoover.
6. Conferința reparațiilor consecință a strămtorării economice americane și anglo-saxone, răbufnită brusc în criza industrială și socială a Teutonilor învinși.
7. Războiul manciurian și desmembrarea Chinei oboșite de primitivism agrar, misticism, și aspră mișcare revoluționară.
8. Conferința dezarmării, cel mai impresionant paradox al acestui an, plănuită cu fast de carnaval, într'o atmosferă încărcată de surde tendințe războinice și de crunte înarmări. Vicleinul se completează prin vânătoarea candidă a bandiților chinezi, iobagii de veacuri ai întunericului și mizeriei. Dealtfel mandatarii păcii eterne, frământații „ideilor pure” n'au nici un interes să realizeze dezarmarea și mai ales n'ar avea nici un rost această de-

zarmare, atâta vreme cât popoarele nu și-au grefat în conștiința lor necesitatea pașnicei colaborări. Diplomații și oamenii de stat în genere nu sunt obligați să construiască un cod universal al ginților, fiind mult mai ușoară pentru libera inițiativă și pentru jocul liber al forțelor, însășiarea fragmentară și protocolară a câtorva reguli generale, vagi, incomprehenzibile, și-a soluțiilor de moment care comportă mai multă elasticitate și mai mult folos pentru satisfacerea nevoilor noroadelor purtătoare încă de sacru egoism etnic. O constantă lămuritoare ne dă cheia eșafodajului împletit din contradicții nedeslegabile: factorul economic. Acest resort intim al acțiunilor omenesti este indicatorul cotidian în simptomatologia crizei epocii noastre. Presiunea insuportabilă a conflictelor sociale din sânul fiecărei națiuni este deopotrivă de alarmantă. Totuși aci se caută deslegare și de aci pornește războiul vamal. Protecționismul sălbatec coincide cu începuturile de industrializare ale popoarelor înapoiate și cu apogeul evoluției formelor de producție al popoarelor înaintate. Criză agrară și industrială acută. Tendințele autarehice apar concomitent în forme diverse: la unele națiuni ca un semn al progresului economic, la altele sub forma unui regres manifestat prin stăvilirea arbitrară a progresului tehnic, socotit până mai ieri ca nelimitat. Exodul reversibil prin imaginarea deplasării forțelor proletare în producția agrară cu reduse mijloace mecanice, la popoarele avansate, este soluția care frământă creierul conducătorilor occidentali. Șomajul, nu va putea fi soluționat favorabil și'n concordanță cu interesele capitalului, decât prin rezolvarea grabnică și aproape forțată a colonizărilor agricole interioare, așa cum se proectează în Germania industrială. Se reia, pentru motivarea exportului și-a schimbului internațional în genere, teoria surplusurilor de produse, putându-se ajunge pe această cale la un echilibru între producție și consumație, la conservarea legitimismului juridic și social, concretizat pedeoparte în bătrânul drept quiritar (proprietatea privată) iar pe dealtă parte în stul politic național. Ar fi de dorit, după unii, ca în împrejurările de astăzi, competiținea popoarelor să se fixeze pe un plan pur spiritual, renunțându-se până vor veni vremuri mai bune, la tendințele de expansiune economică imperialistă. Procesul de integrare a națiunilor într'un corp internațional, este împiedecat de condițiile economiei sociale a prezentului. Războiul vamal și utopice planuri de internaționalizare, acestea sunt cele două elemente contradictorii ale vremii de astăzi. Burghezii nu se tem de război, ci de concurență. Proletarii își declanșează energia turburată de dezechilibrul forțelor de producție, într'o inofensivă și jucăușă viciutate polemică. Lupta de clasă se epuizează prin parlamentarizarea conflictelor, generalizată vertical și orizontal. Aceasta este rolul de căpetenie al social-democrației, tampon necesar al forțelor sociale ireductibil antagonice. Pătura burgheză dorește platonice și formal o colaborare internațională, rezervându-și vizibil posibilitatea retransării oportune în cetate economiei naționale. clasa proletară, nu cunoaște piedicile barierei etnice, filozofia ei simplă și tranșantă rezumându-se într'un postulat elementar: ridicarea standardului vieții. Cele două clase în luptă concep echilibrul social cu totul deosebit una de alta.

Burghezii: cred în ficțiunea unui echilibru.

Proletarii: cred într'un echilibru absolut și permanent. Cei dintâi, nu cred în progresul indefinit, pe când adversarii lor cred. Pentru unii progresul tehnic însemnează mărirea rentei capitalului, pentru alții cucerirea libertății și-a timpului. Din acest tablou sumbru nu se întrezăresc speranțe de îndreptare. Nu suntem pesimiști și

N'am crezut niciodată în sinceritatea sufletească a literaturii festive. Oamenii care și îmbracă simțirea și gândirea lor în haina slovei răsbesc în conștiința tăbăcită de mizerie a vulgului, mai mult în virtutea unui uz perimat, menținut cu fast și îndărătnicire de apologetii tradiției, dornici de liniște și de neclintită orânduială și bunăstare.

Timpul, această creație impalpabilă a conștiinței noastre, această schematică fixare a duratei încrustată în faptele noastre, își deapănă firul existenței sale fără început și fără sârșit, plătind ca un mister deasupra spațiului și întâmplărilor lui mari și mici. Un an a fost îngrogat simbolic, iar roada lui imaginară a fost teaurizată cu grije sărbătorească în sufletele iubitoare de datină, vârsându-i-se conținutul în albia noului an, care va trebui să poarte un noian de iuzi pentru multumile fiământ de ideal și de... pâine. Sa recapitulăm evenimentele mari care s'au petrecut anul trecut? N'are nici un rost nici măcar pentru simpla cunoaștere a faptelor, căci la dreptul vorbind, anul trecut îl cunoaște toată lumea care posedă vreun alfabet oarecare și mai ales nici un eveniment nu a avut așa proporții, vorbind de seriozitatea și adâncimea consecințelor lui, încât să merite a fi încrestat pe răboi în mod deosebit.

Anul trecut a fost un an de criză, mizerie, șomaj, nesiguranță și nelicredere, podoabe pe care le transmite generos noului an. Profeții zilelor noastre sunt deșoameni de treabă, care se îngușesc mai mult de trecut decât de viitor. Utopiile sunt recomandabile pentru manualele grădiniilor de copii; oamenii înzestrați cu miraculoasa facultate a prezicern, își poartă tința lor deslănată la periferiile murdare și pline de basm și întuneric ale societății, acolo unde viața nu se desiașoară sub imperiul cunoașterii obiective și a certitudinilor, ci ca o declanșare de forțe nevăzute, diriguite de indexul atotputernic al unei tințe supranaturale. Ce va aduce 1932? Sa rumegăm încet liniște și răbdare între ce a fost și ce va fi: greu de făcut ațegerea, înțelepții spun că între un rău cunoscut și un bine necunoscut și problematic să alegem pe cel dintâiu.

nici nu ne place să cobim pe marginea întâmplărilor triste, după ritualul fatalist al omului de turmă. Constatăm pur și simplu tot sbuciumul dramatic al orânduirii existente, tot chinul conducătorilor cu conștiința defrișată de încrederea în viitorul creațiilor lor pasagere.

Tineretea noastră ne îngăduie deocamdată rolul de spectatori. Desigur, că suntem în stare să dăm și sfaturi demne de urmat, dar sfaturile noastre făcând parte integrantă din conștiința noastră, au în firea lor ceva intransmisibil.

Războiul vamal de astăzi este un semn prevestitor al unei lumi noi. Războiul economic, poate aduce un război armat.

Întâmplările, în ordinea socială nu au nici o importanță privite în ele înșile. Apreciate istoric, prin urmare în consecințele lor îndepărtate, își capătă adevărata lor valoare.

Războiul vamal, ca și celalalt sunt structurale. Abolirea lor ne situiază logic pe un nou plan al istoriei.

Deocamdată conducătorii au datoria să țină socoteala de realități, conformându-se lor, căci altfel vor îmbrăca, prin necunoaștere, în plină criză catastrofică, haina ridicolului. Trăind în zodia autarehilor s'o mai slăbească cu Statul țărănesc ideal și cu luptele sterpe între protecționism și liber schimb, fiindcă noi moștenitorii nu dorim cătuș de puțin să ne găsim într'o bună zi, fără voia noastră într'o societate chancteler. Nu merităm soarta unor eforturi mărite considerabil prin lipsa de prevedere a înaintașilor, pentru a pune de acord economia națională cu nevoile lumii care va veni.

OBSERVATOR.

Numai că binele vine uneori fără voia noastră. Este suficientă slăbirea așa ziselor resorturi morale, ca rosturile noastre de ieri să fie absorbite în pâlnia nevăzută a istoriei. Alimentația spirituală și fizică a devenit mecanică și indiferentă. Este adevărat că toată lumea, cu rare excepții, răcnește în contra individului liber dorind înlocuirea lui cu omul colectiv. Prestigiul talentului și mândria originalității creatoare sunt astăzi valori discrete, silite să se ascundă în conștiința insului setos încă de reconfortantă solitudine. Ne lipsește, libertatea de mișcare în senzul idealurilor noastre, dar cu toate acestea putem afirma că în anul 1932, transgresiunea normelor sociale, în totalitatea lor lipsite de eficacitate, nu va întâmpina prea mare rezistență. Care exponent al autorității constituite mai este în stare să aplice inadaptabililor sancțiunile cunoscute în arsenalul codurilor uzuale, cu conștiința împăcată că și-a făcut datoria? 1932 condensează tot sbuciumul postbelic, tot procesul de rapidă măcinare a unei lumi lipsite de busolă. Internaționalizare, colectivism, plan de ansamblu, abolirea libertății individuale, siguranța existenței materiale, sunt noțiuni care tind să înlocuiască categoriile cunoașterii noastre. Nu sunt însă certitudini, fiindcă sunt lipsite de suflul vieții și de o sinceră și integrală adevăru generală. Sunt simple tendințe a căror concretizare este împiedecată de formele perzistente ale vieții contemporane. Toate la un loc poartă timbrul incert al așteptării.

Nu este exclus, ca în anul 1932 să asistăm la o repetiție generală a dramei sociale cunoscute, de a gusta roadele amare ale repertoriului politic, social, moral și intelectual, sarac în conținut. Fiecare dintre noi va îndeplini în acest caz funcțiunea de reporter oboșit, de contabil al faptelor diverse cu conținut și proporții variabile. Mizeria economică, cu paradoxele ei, este așa de acută, încât a alungat din conștiința multora ideea de prosperitate materială și de progres spiritual. Cea mai senzațională descoperire, este primită astăzi ca un fapt divers. Chiar găsirea formulei unei viteze care să desființeze piedicile spațiate și să permită comoda comunicare interplanetară, n'ar putea opera în conștiința vulgului pustiuă de chinul inutil al sărăciei, o înșănătoșire, atâta vreme cât chestia social-economică rămâne nerezolvată.

Suntem îndreptății a crede, că actualii conducători politici și spirituali ai societății burghize nu vor putea părași tipicul obiceiului lor cunoscute. Mentalitatea lor are ceva din determinismul causal al legilor gravitației. 1932 n'a anunțat nimic nou, prin rostrul oficialilor a căror traistă cu nouități s'a epuizat de mult.

Toader Săpânșanul

Primăria Municipiului Cluj.

No. 25.368—1931.

PUBLICAȚIUNE.

Se comunică pentru luare la cunoștință că, târgurile anuale de animale și mărfuri în orașul Cluj, se vor ținea în a. 1932 după cum urmează:

- Ianuarie 7—8 târg anual de cai și vite, 8 târg de mărfuri;
 - Martie 9—10 târg anual de cai și vite, 10 târg de mărfuri;
 - Aprilie 27—28 târg anual de cai și vite, 28 târg de mărfuri;
 - Iunie 6—7 târg anual de cai și vite, 7 târg de mărfuri;
 - August 31, 1 Septembrie târg anual de cai și vite, 1 Sept. târg de mărfuri;
 - Octombrie 31, 2 Noiembrie târg anual de cai și vite, 2 Noiembrie târg de mărfuri.
- Târgurile săptămânale: în fiecare Miercuri târg de vite, cai, porci și oi, în fiecare Luni și Joi târg de mărfuri.

Cluj la 11 Decembrie 1931.

p. Primar:

ss. Bornemisa.

Șeful Serviciului Zootehnic și Sanitar Veterinar: Medic Veterinar Insp. ss. P. Tofan.

CRONICA EXTERNĂ

Conflictul chino-japonez.

Profesorul Ch. Dupuis într-o lucrare publicată prin Iunie anul trecut, ironiza instituțiile internaționale create după războiul căutând a demonstra că sunt incapabile a rezolva rapid și mulțumitor conflictele internaționale ce se ivesc. Cartea a trecut neobservată. Puțini cititori au avut în vedere că bătrânul a crescut în alte vremi de aici neînțelegerea spiritului Soc. Națiunilor.

Au trecut abia câteva luni și faptele, spre mulțumirea dlui Dupuis, au venit să-i verifice afirmațiunile.

Conflictul chino-japonez începuse. Consiliul Soc. Națiunilor, procedând conform pactului, s'a întrunit spre a stabili cine este agresorul. Era natural ca în lipsa unui criteriu precis de determinare a agresorului, Consiliul să fie în imposibilitate, chiar după mai multe debateri și după ascultarea delegațiilor statelor beligerante, să sancționeze pe vinovat. În timp ce Consiliul se ocupa cu căutarea agresorului, japonezii înaintau ocupând rând pe rând, toate centrele principale ale Manciuriei — Titicar, Kirin, MuKden etc. Statele-Unită trimit un observator — discuțiile urmează cerându-se lămuriri când guvernului din Tokio, când celui din Nanking. În cele din urmă Consiliul hotărăște trimiterea unei comisiuni de anchetă. Poate că până la depunerea raportului aceste comisiuni (ce se află încă în Europa) ostilitățile să înceteze, iar Manciuria să fie declarată independentă. Rezultatul ne este indiferent. Ceea ce trebuie remarcat, e că de trei luni de zile luptele continuă fără ca Soc. Națiunilor să fi fost capabilă a le împiedeca, fără a ști cine este responsabil de sângele ce se varsă, fără a se fi făcut un singur pas spre împăcare. Nimeni nu se îndoiește de bunăvoința membrilor Consiliului — toți constatăm însă slabele mijloace de care dispun pentru înlăturarea atarilor conflicte.

Să mai adăugăm oare că ambele state sunt membre ale Soc. Națiunilor și că sunt semnatare ale pactului Briand-Kellogg, prin care „declară solemn, în numele popoarelor lor, că condamnează recurgerea la războiul pentru regularea diferendelor internaționale”...?

Tratatul româno-ruse.

Nerealizarea planului quinquenal ar avea rezultate dezastruoase pentru regimul Stalin lucru ce este bine cunoscut de actualii conducători ai Rusiei Sovietice. Realizarea proiectelor planului amintit, reclamă capitaluri de care sovietele nu dispun. Creditorii de eri (Germania, Anglia, Statele-Unită unde sovietele sunt debitoare cu peste 110 miliarde lei) nu mai sunt azi în situația de a împrumuta. Speranța se îndreaptă spre Franța.

Pentru a intra în bunăvoința Franței, pentru a da iluzia renunțării la planurile revoluționare, Sovietele oferă pacte de neagresiune.

Tratatul româno-ruse au început Miercuri 6 Ian., la Riga. Textul propus de guvernul român nu este încă cunoscut, așa încât ne abținem dela orice comentariu. Reamintim însă guvernului român că semnarea unui asemenea pact fără recunoașterea actualilor frontiere, fără recunoașterea alipirei Basarabiei, constituie o greșală politică, iar continuarea negocierilor — cheltuieli inutile.

În ce privește părerea conducătorilor sovietelor, despre atari acte, cităm cuvintele lui Stalin rostite acum câteva zile: „Când planul quinquenal va fi îndeplinit, vom lua înapoi toate concesiunile pe care le facem acum în mod provizoriu statelor burgheze. Atunci vom rupe toate tratatele de neagresiune ce semnăm azi, așa cum se rup foile vechi de hârtie devenită inutilă”.

Arestarea lui Gandhi.

Negocierile dela Londra au fost cu prea puține rezultate, de aici odată cu reîntoarcerea lui Gandhi mișcările naționaliste au reînceput. Ca o consecință a acestora, la 4 Ian. s'a produs arestarea lui Gandhi. Arestarea a fost moti-

vătă de agitația făcută de el în favoarea reînnoșării acțiunii de nesupunere civilă. Odată cu el a fost arestat și Patel, președintele congresului naționalist. Ulterior aleși fiind alți președinți, între care Prasard, au fost și ei arestați.

Guvernul englez a publicat un comunicat prin care exprimă dorința de a negocia mai departe spre a se ajunge la o soluție mulțumitoare asupra chestiunilor constituționale. În același timp congresul pan-Indian dispune boicotairea marfurilor de origine engleză.

Ultimele știri afirmă că vice-regele indienilor a invitat un număr de fruntași indieni pentru o consfătuire.

Gandhi continuă a fi arestat deși s'au depus stăruințe pentru eliberarea lui.

Schimbare de guvern în Jugo-Slavia.

Guvernul Zivkovići a demisionat la 4 Ianuarie. În motivare se arată că acest guvern — întâiul după promulgarea Constituției (3 Sept.) — a avut ca misiune efectuarea alegerilor, ori cum ultimele alegeri au avut loc la 3 Ian., guvernul consideră misiunea sa terminată. Acestui motiv i se adaugă dorința dlui Zivkovići de a-și remania guvernul. Dovada e că la 5 Ian. primind mandatul de a forma guvernul a prezentat o listă ce cuprinde cinci nume noi. Dl. Marinkovići continuă a deține portofoliul externelor.

Polonia.

La 4 Ian. s'a semnat la Varșovia pactul de amicitie polono-grec, precum și convenția de arbitraj între cele două țări.

V. Gh. Stelea.

Intre pacte și adevăr

Un fapt de o însemnătate incalculabilă s'a strecurat brusc și hotărât în politica noastră externă. O poartă de conciliere cu Răsăritul vast, al unei lumi potrivnică din temelii orânduiriilor noastre, s'a deschis neașteptat, deși până acum ar fi fost destul timp ca să se poată descătușa zăvoarele și să se poată întrezări și de-acolo flamura păcii. Iată deci că Rusia Sovietică a găsit oportun și necesar momentul de față ca ne putem face angajamente pașnice, că ne putem da asigurări reciproce, că putem pune armele jos pentru o odihnă meritată și matură care în limbajul Ligii-Națiunilor s'ar numi „pace”. Deci Rusia dă semnalul primului pas spre pacea eternă propovăduită neobosit dela războiul încoace. O bucurie și un succes pentru toți profesii de pretutindeni o jubilarie pe fantoma războiului care nu va mai avea mult și va deveni un cadavru în fața cărui se va mai cutremura încă amintirea nedeslipită a vremurilor trecute.

Faptul însă s'a produs prea subit așa că asupra acestei acțiuni nu pot scăpa oarecare reflecții în legătură cu anumita situație din îndepărtatul și incendiatul Extrem Orient, punct ravalgic pentru toată construcția păcii.

Iar nu demult în consfătuirea comisarilor, Vorosilov atacă deschis și energic conducerea politicii externe sovietice, găsind-o că a fost slabă față de interesele Rusiei din Orient.

Consecința imediată, sau mai bine zis rezoluția, a fost că, urgent s'au împins ajutoare de rezistență, directe și indirecte Chinei. Fapt care ar fi putut da naștere la complicații serioase cari poate ar fi cerut toată forța armată. Or situația Rusiei impune actual două fronturi cel puțin defensive, așa că îi trebuie garanții pacifice în Vest, pentru eventualitatea unei acțiuni în cealaltă extremitate.

Peste toate acestea nu-i mai adevărat că Germania a rărei capacitate de a accepta condițiile multiplelor tratate, este baza de stabilitate a păcii europene, este astăzi violent băntuită de mișcarea Hitleristă. Finalul acestei mișcări se prevede netăgăduit. S'ar putea spune că, azi nimeni nu se îndoiește de aceasta, este evenimentul care aruncă Europa într-o nouă răspântie. Sunt vădite simpatiile actualei Germanii pentru Soviete, însă în programul lui Hitler ostilitatea împotriva Sovietelor se proclamă în-

Frământările noastre

Intre Cluj și București

La Cluj a avut loc o consfătuire intimă între reprezentanții „Chemării” ardeleni și reprezentanții „Tineretului național-țărănesc” din Vechil regat grupați în jurul revistei „Frontul Verde”. Scopul acestei consfătuiri a fost de a strânge rândurile și de a crea o organizație tinerească unitară, cuprinzând întreaga țară, în cadrele partidului național-țărănesc. Rezultatul discuțiilor laborioase a fost că se poate de îmbucurător. S'au desbătut într-o atmosferă de cordială prietenie, toate problemele, la ordinea zilei: politice, economice, sociale etc.

Toată lumea a căzut de acord, că în împrejurările de astăzi, Statul român găsindu-se la o grea răspântie, se impune tuturor datorită de a cerceta problemele vremii, iar din această cercetare să se desprindă unitatea de direcție și de direcție necesară unei adevărate munci constructive în toate domeniile vieții publice. Cuvântul tineretului nu mai poate rămâne în viitor fără ecou în conștiința conducătorilor partidului. Sugestiile noastre nu vor putea rămâne fără urmare, atunci când va aparea, pentru orice om de bună credință, incontestabilă valoarea lor practică pentru interesele partidului și-ale țării.

Spiritualitatea noastră se va desfășura în cadrele vieții de partid și credem că, în acest veac al frământărilor politice și sociale, nimic nu poate fi mai util pentru colectivitate, decât risipirea generoasă a energiei noastre, pentru reconstruirea unei societăți aflătoare în pragul descompunerii, pentru crearea unei noi morale care să garanteze triumful muncii creatoare. Este absolut necesar, pentru a ajunge la omul întreg, egal cu sine însuși, de a trăi în-

treaga dramă a ființei proteice a omului politic, rezumând în conștiința noastră omul colectiv de mâine, al cărui profil se desprinde din valorile frământărilor grupului social. Este firesc să căutăm aceea stare recomfortantă de echilibru sufletec, turburată plăcut doar de emulația forțelor în luptă, de a ne căuta ovașii stăpâniți de aceleași idei și sentimente, fiindcă țelul nostru suprem a fost întotdeauna marea unitate spirituală și politică a țării, însă nu realizată cu furca și nici prin tentațiile ademenitoare ale puterii, după cum au înțeles pripitiți patrozi de bulevard care s'au străduit să transforme statul național într'un conglomerat amorf cu miezul vieții publice în București, ci unitatea armonică dorită sincer, să fie fructul acordului voluntar al forțelor politice componente, ținându-se riguros socoteală de nevoile și dezideratele fiecărei provincii. Partidul național-țărănesc, ca și celelalte partide, are un program care trebuie să-l înfăptuiască în măsura în care este motivat de necesitățile economice, sociale și politice, dar nu poate rămâne robul acestui program, în momentul când s'a descărcat de conținutul actualității.

Principiile programatice radicale nu se pot realiza în înfăptuiri durabile, pe calea băntătorită a compromisurilor, căci în acest caz toată lupta de afirmare a unui crez, se reduce la o simplă agitațiune ideologică, la polemici inutile cu adversarii reali sau imaginați. În congresul muncitoresc din Mureșlia din 1879 s'au formulat următoarele declarații:

a) Sferilitatea absolută a alianței capitalului cu munca este științific și experimental demonstrată.

b) Expropriatiunea colectivă a tuturor instrumentelor de muncă și forțelor de producție trebuie să fie urmărită prin toate mijloacele posibile.

Ce-au făcut partidele socialiste dela data mai sus menționată până astăzi? Compromisuri, cu scopul de a facilita colaborarea capitalului cu munca. Socialismul politic a rotat ideea revoluției sociale, depărtându-se de nucleele vieții proletare, dar în schimb apropiindu-se de beneficiile puterii politice.

Sunt constatări edificatoare pentru noi, tânără generație politică, din partidul național țărănesc și credem că este în interesul partidului nostru de a și fixa atitudinea tranșant, în conformitate cu ideea de progres a veacului acestuia.

Nu putem admite haosul și confuzia. Acestea fac parte din apanajul partidelor politice ante-belice, lipsite de controlul popular, la scadențele impuse de voința multimilor ale căror dorinți au rămas neînțelese. Trebuie să dăm la o parte placodul tuturor ideologiilor mistice și să ne fixăm conștiința în domeniul realităților. Poporul nu se adună ca într'un seminar de logică speculativă, ci simte, măriaie și ține strânsă mâna pe ciomagul intereselor sale, și bine face. Sunt indivizi în țara aceasta, care ajung pe cale metafizică, la concluzii extrem de interesante, în care voința omenească, dorințele noastre de progres, puterea creatoare a acțiunii concrete, n'au nici o importanță. Unul dintre acestia, poate cel mai sceptic și mai deslănat, explicând ființa constituției, încearcă să demonstreze că organismul social evoluează structural și la un moment dat, constituția, lege naturală și organică, cade ca o fată mare din senin, constatând, se logodește cu realitățile, le îmbrățișează și face pui pentru o nouă constituție. Asemenea exhibiții abracadabrante constituiesc programul „politic” al actualului guvern de literați și oameni de afaceri. Noi, la Cluj, am fixat ca principiu fundamental al conduitei noastre politice, o normă desprinsă din ritmul realităților contemporane: acțiunea concretă cu rezultate vizibile și imediate, răsfrântă în planul vieții colective. Disciplina de partid, ierarhia valorilor consacrate de un real aport politic și etic, aparțin pentru noi zonei incontestabilului. Ca membrii ai partidului, fiecare dintre noi sau toți în grup organizat, avem dreptul la obiecții critice, de a formula deziderate privitoare la viața de partid, acestea fiind de esență democratică, iar tinerețea neconstituind după părerea noastră un viciu organic în viața publică.

Atât deocamdată.

Ion Țăranul.

Adunarea băncilor din Ardeal

Cluj, la 11. Băncile din Transilvania s'au întrunit eri, Duminecă, la orele 10, în adunare generală, în sala festivă a Camerei de industrie și comerț din localitate, spre a lua în discuțiune proiectul de lege pentru conversiunea datoriilor agricole.

După citirea raportului dlui Laurean German asupra conversiunii datoriilor agricole, s'a constituit o comisiune, spre a formula propunerile și soluțiunile băncilor din Ardeal în chestiunea datoriilor agrare.

Comisiunea și-a început lucrările la orele 3 p. m. în sala de consiliu a Camerei de comerț și industrie. Cum comisiunea nu și-a putut formula proiectul nici la orele 7 seara, s'a amânat aducerea rezoluțiilor.

Comisiunea se va întruni azi, Luni, la orele 10, la Camera de comerț, spre a-și continua lucrările.

Politica internă.

La dreptul vorbind nu ar avea rost această rubrică. Și este din motivul că ceea ce se întâmplă și se face azi atât în lagărul guvernului, cât și al opoziției nu prea seamănă a „politică”, nici chiar în sensul cuvântului din anul 1931-32, cu atât mai puțin în înțelesul clasic.

Guvernul este ca o băcănie și are o firmă la ușă să zicem „La barba istorică” și pe proprietarul, motorul afacerii, în băcănie.

Ce activitate poate desvolta guvernul, când persoana, care este trupul și sufletul lui a plecat în țări străine, lăsând acasă numai pe substituiți substituțiilor, iar firma, cum e și firesc, nu poate avea nici un amestec în treburile dinlăuntru?

Așa se face numai administrație și prea de multeori slabă. Este asta o notă proastă pentru domni tehnicieni, căci înțelegem ca partidele să poată governa bine numai cu bugete mari, sau profesori de filosofie să conducă cotidiene cu fonduri copioase, dar tehnicienii de aceea sunt experți

tehnici ca să știe dăce carul statului și fără benzină.

Și cu toate că noi producem așa multă forță motrică totuși „guvernul” a plecat peste hotare să aducă de acolo forță motrică.

E bizar că în vremurile acestea materialiste d-l Argetolanu să se fi oprit dintr-o la suprema forță spirituală, dar poate că binecuvântarea Papei îi va ușura tratativele dela Paris, unde este o hotărâre fermă și foarte îmbucurătoare de a sprijini națiunea și țara românească, chiar cu riscul ca guvernul Argetolanu—Iorga să nu poată beneficia timp prea îndelungat de roadele prieteniei, ce ne-o arată constant Franța.

Timpul este factorul cel mai ingrât pentru guverne: cu cât ai dori să fie mai mult, cu atât mai puțin te tolerează. Și semnele arată că opoziția, care se ferește să vie la guvern în timpurile acestea istovitoare, va trebui să sară curând în puș.

Dar nici aceasta nu se poate chema: „politică”.

Aclit.

Conflictul dintre tânăra generație maghiară și partidul maghiar

— Un atac deghizat al ziarului „Keleti Ujság” —

Cluj, la 11. Partidul maghiar a încercat în mai multe rânduri să atragă tinerimea maghiară în cadrele active ale partidului maghiar. Tentativele partidului maghiar au eșuat, însă. Acest eșec a fost recunoscut și la adunarea organizației partidului maghiar din Cluj.

S'a recunoscut în mod transparent că la repetatele apeluri ale partidului maghiar, răspunsurile tinerimei maghiare n'au fost identice, ca să folosim expresiile întrebunțate de fruntașii partidului maghiar.

Adevărul este că între generația tânără maghiară și partidul maghiar există un conflict de ideologie. Tânăra generație maghiară nu înțelege sovietismul bătrânilor.

În numărul de ieri, ziarul „Keleti Ujság”, oficiosul partidului maghiar plasează un transparent articol împotriva generației tinere maghiare.

„Pe noi, scrie oficiosul partidului maghiar, nu ne poate induce în eroare nici imaginea pesimistă pe care o vedem zugrăvită în romanul, unui tânăr scriitor maghiar din Ardeal. Acest roman, al cărui autor este d. Emil Grandpierre junior, ni se înfățișează ca diagrama luptelor și vieții tinerei generații maghiare din Ardeal. Unul dintre eroii își întemeiază o cofetărie cu o sumă câștigată dintr'un șantaj odios, pentru ca să renunțe și la exigențele cele mai modeste ale vieții. Altul se bălăcește în mlaștina imoralității și că acesta se ridică, totuși, se datorește faptului că aruncă balastul sentimentului național și pornește pe un drum care rupe toate legăturile cu lumea maghiară.

„În prima clipă ne înfiorăm, când citim această carte. Va să zică aici a decăzut tinerimea maghiară? Va să zică nu există un alt drum decât naufragiul în desuădejde? O jumătate de deceniu de lupte a fost suficientă să sfărme toată energia intelectualității maghiare, să-i zdrobească elanul de luptă?

„Într'adevăr, o parte infimă a tinerimei maghiare este o generație ce nu are încredere în sine însăși. Dar acești slăbănogi nu pot trage în abis toată națiunea. Acești tineri de 25-30 ani au dreptul să vorbească în numele lor, dar

n'au dreptul să propovăduiască ruina întregii maghiarimi din Ardeal. Pe acești tineri îi reneagă nu numai bătrânii, ci și generația lor însăși”.

Nu s'ar putea spune că atacul oficiosului partidului maghiar nu este destul de drastic. Firește, noi nu ținem să apărăm tinerimea maghiară de atacurile tendințioase și perfide ale bătrânilor. Am ținut doar să subliniem cu un document din presa oficioasă a partidului maghiar conflictul dintre generația bătrână și generația tină, conflict ce izbucnește dintr'o ideologie nouă a tinerei generații maghiare.

Propaganda comunistă

Deva, 11. Poliția din Deva a făcut o interesantă captură. A arestat pe tânărul comunist Ioan Csupor din Tg-Mures, evadat acum un an și mai bine din închisoare.

Ioan Csupor a desfășurat o activitate de propagandă comunistă în Valea Jiului, sub vigilanța autorităților noastre.

În propagandă a fost harnic ajutat de o comunistă de 19 ani din Cluj, ce nu a vrut să-și declare numele de familie.

În momentul lăstării tinăra comunistă a înghițit o scrisoare spre a nu ajunge în mâinile autorităților.

Atât Ioan Csupor, cât și Böske au declarat greva foamei.

Ioan Csupor a refuzat să facă orice fel de declarații autorităților.

Au mai fost arestați 13 tineri comuniști.

Sunetul negru la Cluj.

Cluj, 11. — În urma razziei întreprinsă pentru descoperirea aparatelor de radio neanunțate, au fost surprinși peste 200 de amatori ai radio-lui cu abonamentul neanunțat.

Rugăm cu insistență pe binevoitorii și prietenii zărilor noastre, precum și pe acei abonați cari au primit apeluri să ne trimită abonamentul restant.

O delegație a voluntarilor la Rege

— Mari manifestații pentru Rege —

Cluj, la 11. La sediul Uniunii foștilor voluntari s'a ținut o importantă ședință sub prezidenția dlui Dr. Victor Deleu, președintele U. F. V.

S'a discutat audiența pe care a solicitat-o Uniunea foștilor voluntari Suveranului.

S'a hotărât ca delegația voluntarilor ce se va prezenta în audiența Suveranului să prezinte memoriului voluntarilor și să aducă Regelui mulțumiri pentru decorarea voluntarilor.

Delegația a fost întocmită precum urmează: ofițeri activi general de brigadă Bordan Silviu, lt-colonel Victor Precup, lt-colonel Emilian Piso, căpitan Andre Zeno și căpitan Chișui Gheorghie; ofițeri în rezervă: Dr. Victor Deleu, Dr. Valer Pop, Dr. Emil Teoposu, Mihail Suci, Dr. Mihail Șerban, lt-col. Muțiu Traian, Dr. Octavian Vasor, Dr. Ioan Vescan, Dr. Laurean Gabor, Dr. Petre Nemoianu, Ștefan Boeriu, Dr. Nicolae Căpitan, Corneliu C. Codarcea, Dr. Nic. Cărpinișan, Dr. Joe Gherman, Dr. Titu Triff, Dr. Simion

Cămpian, Dr. Cornel Cosmuța, Bufnea, Ionel Drăghici, Dr. Pompilă Simonetti, persoane civile Dr. Iancu Nistor, Ion Agărbiceanu; grade inferioare: Teodor Stoica, Jenică Sărbu și Dumitru Lăzărel Lăzărescu.

S'a hotărât în același timp ca în acest an să se aniverseze 15 ani dela înființarea corpului voluntarilor ardeleni;

Corpul voluntarilor s'a înființat la Darnița, la 5 Martie 1917.

Cum, însă, timpul este scurt și nu s'ar putea organiza o aniversare grandioasă, la propunerea dlui Mihail Suci, secretarul general al Uniunii foștilor voluntari și redactorul „Gazetei Voluntarilor”, s'a hotărât ca aniversarea să se facă în ziua de 8 Iunie, ziua depunerii jurământului voluntarilor, în Iași, zi care coincide și cu reîntoarcerea în țară a M. Sale Regelui Carol II.

Cu acest prilej, Uniunea foștilor voluntari va face, la București, mari manifestații regaliste pentru M. Sa Regele Carol II, președintele de onoare al Uniunii foștilor voluntari.

VIATA SPORTIVĂ

Toate recordurile românești de patinaj aparțin Clujului

În vederea concursurilor de patinaj, cari vor avea loc nu peste multă vreme, dăm aici recordurile românești cari sunt azi în ființă:

500 m. Gardos Paul, Cluj, 52,8 sec.

1000 m.: Pap Vasile, Cluj, 1 min. 54 sec.

1500 m.: Gardos Paul, Cluj, 2 min. 47,8 sec.

5000 m.: Gardos Paul, Cluj, 10 min. 18,4 sec.

10.000 m.: Gardos Paul, Cluj, 21 min. 30,6 sec.

În Ungaria la concursul de patinaj artistic s'au clasat ca cei mai buni Rotter Szolas și Dillinger Gallo.

Patinaj. La Oslo campionul european de patinaj Ballangrud a bătut recordul mondial pe 10.000 de m. realizând timpul de 16:46,6.

Ieri a sosit în capitala noastră echipa de hockey a studenților din Praga. Ea va susține două matchuri amicale cu „Tennis Clubul” român.

BOX

La New-York, spaniolul Gregorio Vidal a învins la puncte în zece reprize pe ungerul Antal Kocsis. În repriza a șaptea, ungerul a fost la pământ pentru opt secunde. El a boxat la Cluj în toamnă învingând la puncte contra lui Nelu Oprescu.

Petit Biquet, campionul belgian la cocoș și învinsul lui Lucian Popescu, își pune titlul în joc la 13 Ianuarie în Bruxelles contra lui Sartos.

Heim Müller, campionul Germaniei la cat. semigrea va boxa la 15 Ianuarie la New-York contra portughezului José Santa.

Apoi va boxa la Chicago contra lui Tuffy Griffiths.

Sosind la Chicago, Max Schmeling, campionul mondial de box la toate categoriile, a depus împreună cu managerul său Joe Jacobs suma de 2500 dolari (peste 400.000 lei) drept garanție National Boxing Association-ului.

Depunând această garanție Max Schmeling s'a obligat a-și apăra titlul său conform regulamentelor N. B. A.

TENNIS

Cupa Davis, după o prorocire făcută de către Tilden, nu va mai fi câștigată în acest an de către francezi, dar nici de către americani ci de englezi.

Nu ne vine a crede ca francezii să cedeze atât de ușor supremația tenisului vecinilor de peste Canalul Mânecii.

Ieri fotbalul unguresc a avut o zi bună în Germania

Rezultatele sunt următoarele: „Mánzii”—Mannheim 3:2 (3:2). Ujpest—Ternis Borussia Berlin 4:1 (1:1).

Ferencváros—Kassel 7:0 (3:0).

First Vienna—Ambrosiana 1-0 (0-0)

Căștigătoarea cupei Europei Centrale a învins de justete excelenta echipă italiană pe teren propriu. Au asistat 15.000 spectatori. A arbitrat italianul Barlassina. Unicul punct al partidei a fost marcat de Tögel în min. 3 al reprizei secunde.

Turneul clubului de fotbal C. A. O. dela Oradea în Franța

Miercuri va pleca spre Franța clubul de fotbal care a dat atâția jucători echipei naționale în ultimul an spre a susține câteva matchuri cu cele mai însemnate echipe ale Franței.

În afară de jucătorii orădani vor mai fi împrumutați și următorii jucători ai altor cluburi: Sfera și Sepi dela „Universitatea”, Ciolac și Burger dela „Ripensia”, Molnar și Moravetz dela T. M. T. și Swartz care a părăsit echipa profesionistă dela Timișoara nu demult pentru a se angaja la Arad ca jucător amator și ca antrenor.

A. A. O. va juca în Franța în orașele Havre, Reims, Rouen și Paris unde își va măsura puterile cu temutul team Racing Club de France.

„Ripensia” dela Timișoara a angajat 8 matchuri de fotbal în Italia pentru o sumă de 60.000 lire

În urma bilanțului fericit pe care l-a înregistrat anul acesta fotbalul românesc, interesul cercurilor sportive din străinătate față de sportul românesc a crescut mereu. Pe urma acestui fapt, într'un timp de criză când leul nu mai cântă „cucu” în buzunarul nimănu, „Ripensia” a reușit să angajeze în Italia 8 matchuri pe o sumă de o jumătate milion lei.

Echipa dela Timișoara pleacă în acest turneu cu cea mai bună garnitură pe care o poate da și va juca în următoarele orașe: Triest, Veneția, Padova, Milano, Genova, Torino și Luca. Probabil va angaja un match și la Roma.

Italianii ne cunoșteau până acum în deosebi ca exportatori de vite. Dea Dzeu ca să ne cunoască și altfel.

REDACTOR RESPONSABIL:
BAZIL GRUIA